

Sygn. akt **II AKa 214/18**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 grudnia 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Andrzej Olszewski
Sędziowie:	SA Stanisław Kucharczyk (spr.) SA Małgorzata Jankowska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Karolina Pajewska

przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej w Gorzowie Wlkp. Krzysztofa Rosińskiego

po rozpoznaniu w dniu 17 grudnia 2018 r. sprawy

P. S. (1)

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku łącznego Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp.

z dnia 7 września 2018 r., sygn. akt II K 48/18

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. B. kwotę 147,60 (stu czterdziestu siedmiu 60/100) złotych z VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia skazanego od ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze.

Małgorzata Jankowska Andrzej Olszewski Stanisław Kucharczyk

Sygn. akt II AKa 214/18

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Gorzowie Wlkp. wyrokiem z 7 września 2018 r., sygn. akt II K 48/18 w sprawie P. S. (1), skazanego prawomocnymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego w Szczecinie - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie z dnia 22 września 2009 roku w sprawie o sygn. akt V K 159/09: za czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 kk na kary 3 lat pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny po 50 złotych; za czyn z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii na kary 10 miesięcy pozbawienia wolności i 30 stawek dziennych

grzywny po 50 złotych; czyn z art. 263§2 kk na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, przy czym wymierzono mu karę łączną 3 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny po 50 złotych,

II. Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 14 października 2013 r. w sprawie o sygn. akt II K 147/13 za czyn z art. 258§3 kk oraz ciąg przestępstw z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 kk i art. 64§1 kk, oba popełnione w okresie od października 2008 r. do 24 maja 2011 r., na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny 200 stawek po 20 złotych,

III. Sądu Rejonowego w Stargardzie z dnia 11 kwietnia 2017 roku w sprawie o sygn. akt II K 43/16 za czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64§1 kk, popełniony w dniu 3 września 2015 r. oraz ciąg przestępstw z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64§1 kk, popełnionych w okresie od czerwca do lipca 2015 r., na karę łączną 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności;

I. na podstawie art. 91§2 kk w zw. z art. 85§2 kk i art. 86§1 kk połączył kary łączne pozbawienia wolności orzeczone wyrokami wydanymi wobec P. S. (1), opisanymi w punktach II i III części wstępnej wyroku, to jest w sprawach II K 147/13 Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. i II K 43/16 Sądu Rejonowego w Stargardzie i wymierzył mu karę łączną 4 (cztery) lata i 8 (osiem) miesięcy pozbawienia wolności;

II. pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w połączonych wyrokach pozostawił do odrębnego wykonania;

III. na podstawie art. 577 kpk zaliczył na poczet kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w punkcie I okresy rzeczywistego pozbawienia skazanego wolności: od 12.11.2012 r. do 5.12.2012 r., od 3.09.2015 r. do 27.11.2015 r. i od 23.08.2017 r. do 7.09.2018 r.;

IV. w pozostałej części postępowanie o wydanie wyroku łącznego umorzył;

V. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. B. 147,60 zł tytułem wynagrodzenia za obronę świadczoną z urzędu;

VI. zwolnił skazanego od ponoszenia wydatków związanych z wydaniem wyroku łącznego obciążając nimi Skarb Państwa.

Wyrok zaskarżyła obrońca w zakresie wymiaru kary łącznej, zarzucając mu rażąco niewspółmierność orzeczonej kary łącznej w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości przestępstw, które popełnił skazany oraz w relacji do celów, jakie kara winna spełniać w zakresie prewencji szczególnej i społecznego oddziaływania.

Na podstawie art. 437§1 kpk wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zastosowanie zasady absorpcji i wymierzenie kary łącznej pozbawienia wolności w wysokości 2 dwóch lat i 8 ośmiu miesięcy.

Ewentualnie wniosła o obniżenie w oparciu o zasadę asperacji wysokości kary łącznej orzeczonej zaskarżonym wyrokiem łącznym, pozostawiając wysokość kary łącznej do uznania Sądu.

Wniosła również o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oświadczając, że nie zostały zapłacone w całości lub części.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja obrońcy nie zasługiwała na uwzględnienie, bowiem zarzut w niej podniesiony, argumentacja przywołana na jego poparcie, jak i postawione wnioski (za wyjątkiem zadania zasądzenia wynagrodzenia za obronę z urzędu) okazały się bezzasadne.

Skarżąca motywując zastrzeżenia postawione orzeczeniu Sądu pierwszej instancji odwołuje się do związku podmiotowo-przedmiotowego pomiędzy przestępstwami wskazując, w zakresie związku podmiotowego, na pobudki, jakimi kierował się sprawca i podobieństwo rodzajów winy, zaś co do związku przedmiotowego na podobieństwo rodzajowe zbiegających się przestępstw, motywację i czas popełnienia każdego z przestępstw, a także na tożsamość

pokrzywdzonych, ilość i rodzaj naruszonych dóbr, sposób działania sprawcy, bliskość czasową popełnionych przestępstw.

Zauważyć należy, iż Sąd Okręgowy rozważał związek przedmiotowy i podmiotowy przestępstw. Doszedł jednak ostatecznie do wniosku, iż odległe związki czasowe pomiędzy przestępstwami, a także wielokrotna karalność, a przede wszystkim zasady prewencji indywidualnej przemawiały za sięgnięciem po zasadę kumulacji bowiem skazany, po skorzystaniu z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności za współpracę z organami ścigania, w okresie próby popełnił następne przestępstwo podobne tego samego rodzaju.

Sąd Apelacyjny podziela w pełni stanowisko Sądu pierwszej instancji, które znajduje oparcie w treści art. 85a kk stanowiącego, iż orzekając karę łączną sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Kara nieizolacyjna wymierzona skazanemu w sprawie II K 147/13 za dwa bardzo poważne przestępstwa: kierowania grupą przestępczą i udziału w obrocie ponad 23 kg narkotyków okazała się zupełnie nietrafiona, a postawa skazanego tam zaprezentowana ukierunkowana jedynie na osiągnięcie korzystnego wyniku procesu nie zaś na rzeczywiste zerwanie z działalnością przestępczą. Tłumaczenia skazanego dotyczące motywacji popełnienia kolejnych przestępstw w okresie próby czy co do uchylania się od poddania się obowiązkom probacyjnym należy uznać za niewiarygodne co do motywacji i wykrętne co do braku realizacji obowiązków probacyjnych. Skazany nie wykazuje woli przemiany i zerwania z działalnością przestępczą i rozliczenia się z nią nawet po ostatnim skazaniu, ponieważ, jak wynika to z opinii o nim sporządzonej przez jednostkę penitencjarną, w dniu 24.04.2018r. znaleziono przy nim 6 zawiniątek suszu roślinnego koloru zielonego. Przestrzeganie regulaminu odbywania kary czy też udział w programach resocjalizacyjnych, wskazują raczej na dobre przystosowanie się do warunków izolacji, zaś krytyczny stosunek do popełnionych przestępstw, w świetle podniesionych okoliczności na charakter deklaracyjny, a i generalnie zachowanie skazanego oceniane jest jako zmienne. Kontakty utrzymywane z bliskimi nie stanowią wystarczającego powodu do uznania, iż cele zapobiegawcze i wychowawcze zostaną osiągnięte przy wymierzeniu łagodniejszej kary, skoro skazany przebywając z bliskimi na wolności popełniał kolejne przestępstwa, a i nie stosował się do obowiązków okresu próby. Tak więc należało dojść do wniosku, iż tak cele zapobiegawcze, jak i wychowawcze oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa przemawiały za zastosowaniem zasady kumulacji przy orzekaniu wobec skazanego akry łącznej. Jednocześnie nie sprzeciwiał się temu związek przedmiotowo podmiotowy pomiędzy przestępstwami.

Pomimo tego, iż generalnie należy zgodzić się z tezami zgłoszonymi przez obrońcę dotyczącymi wpływu związku przedmiotowo-podmiotowego na wysokość kary łącznej podkreślić należy, iż nie jest w niniejszej sprawie tak, iż ten związek jest tak ścisły, że nakazuje odstąpienie od kumulacji, sumowania kar łącznych pozbawienia wolności. Zgodzić należy się bowiem z sądem pierwszej instancji, iż przestępstwa, za które skazany był sądzony w obu sprawach, były popełnione w znacznej odległości czasowej i przedzielone bardzo łagodnym wyrokiem, którego rozstrzygnięciem, co do kary, skazany w sposób rażący się sprzeniewierzył. W jednej i drugiej sprawie przedmiotem postępowania były bardzo poważne przestępstwa i to nie jednostkowe. Popołnienie wielu przestępstw nie może przemawiać za łagodniejszym potraktowaniem, a zdecydowanie przemawia za surowszym osądem. Dalej szczegółowa analiza rodzajów przestępstw, za które P. S. (1) został skazany, wskazuje na to, iż nie były one jednorodne, bo przecież, obok karalności za przestępstwa narkotykowe, jest karalność za kierowanie grupą przestępczą. Nie można tracić z pola widzenia i tego, że przecież skazania za przestępstwa narkotykowe dotyczyły 3 typów przestępstw, a mianowicie udziału w obrocie, udzielaniu narkotyków i ich posiadania. Rozmiar całej działalności przestępczej (ponad 23 kg narkotyków, którymi oskarżony obracał, udzielał i posiadał, a do tego kierowanie grupą przestępczą), który sąd orzekający w sprawie o wydanie wyroku łącznego powinien brać pod uwagę, co zauważa także skarżąca, wskazuje na to, iż wymierzona kara łączna 4 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności nie jest rażąco surowa.

Dodać trzeba, iż zmienne zachowanie skazanego w zakładzie karnym, negatywna wcześniejsza opinia środowiskowa, a także, i czego nie można pominąć, wcześniejsza karalność za najcięższe przestępstwa przeciwko życiu, z art. 148§1 kk (dokonanie i usiłowanie), jak również i za podobne przestępstwa m.in. z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz też z art. 263§2 kk i, po odbyciu wieloletnich kar za te przestępstwa, dokonanie kolejnych

nieprzypadkowych, a celowych przestępstw ukierunkowanych na łatwe osiągnięcie korzyści majątkowej kosztem zdrowia wielu osób, nie rokują pozytywnie, a przemawiają za orzeczeniem kary surowej z powodów wskazanych w art. 85a kk. I tak też prawidłowo uczynił Sąd pierwszej instancji.

Przyznać należy rację twierdzeniu obrońcy, iż zasadę kumulacji przy orzekaniu o karze łącznej sądy stosują wyjątkowo. Ale też i w niniejsze sprawie występuje ten wyjątkowy układ niekorzystnych dla skazanego okoliczności mających wpływ na wymiar kary. Obrona, poza związkiem przedmiotowo-podmiotowym i kilkoma elementami z zachowania skazanego w zakładzie karnym (i to nie do końca zgodnie z treścią opinii: np. nie był karany dyscyplinarnie, nie uchyla się od udziału w programach resocjalizacyjnych – a stosunek do propozycji podnoszenia kwalifikacji zawodowych) oraz na wolności nie była w stanie przywołać innych istotnych okoliczności przemawiających za łagodniejszym potraktowaniem. Jednakże, jak słusznie przyjął to Sąd pierwszej instancji, ten związek przedmiotowo-podmiotowy nie był tak ścisły, aby uzasadniał odstąpienie od zastosowania zasady kumulacji, natomiast pozytywne przejawy postawy skazanego z wolności czy z zakładu karnego w zestawieniu z jego linią życiową nie są w stanie podważyć tezy, iż cele zapobiegawcze i wychowawcze oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa przemawiają za takim podsumowaniem całokształtu działalności przestępczej skazanego objętej wyrokami w sprawach II K 147/13 i II K 43/16, a więc na zasadzie kumulacji, a nie asperacji czy absorpcji, jak to uczynił Sąd Okręgowy w zaskarżonym wyroku.

Dlatego też Sąd odwoławczy, na podstawie art. 437§1 kpk orzekł, jak na wstępie.

Stosownie do wniosku obrońcy Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (Dz.U.2015.615 j.t.) oraz § 17 ust. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2016.1714), zasądził na rzecz adwokata A. B. kwotę 147,60 zł tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną z urzędu P. S. (1) w postępowaniu odwoławczym.

Na zasadzie art. 624§1 kpk zwolnił skazanego od wydatków za postępowanie odwoławcze, z uwagi na jego sytuację rodzinną i majątkową.

SSA Małgorzata Jankowska SSA Andrzej Olszewski SSA Stanisław Kucharczyk